

3. navadna nedelja

Jezus začne delovati v Galileji (Matej 4,12-23)

Ko je slišal, da je bil Janez izročen, se je umaknil v Galilejo. Zapustil je Nazaret in se nastanil v Kafarnáumu, ki leži ob jezeru, v Zábulonovi in Neftálijevi pokrajini, da se je izpolnilo, kar je bilo povedano po preroku Izaiju: Dežela Zábulonova in dežela Neftálijeva, ob poti k morju, onkraj Jordana, poganska Galileja! Ljudstvo, ki je sedelo v temi, je zagledalo veliko luč; v deželi smrtne sence, je zasvetila luč. Od tedaj je Jezus začel oznanjati in govoriti:

»Spreobrnite se, kajti približalo se je nebeško kraljestvo.« Ko je hodil ob Galilejskem jezeru, je zagledal dva brata: Simona, ki se je imenoval Peter, in njegovega brata Andreja. Metala sta mrežo v jezero; bila sta namreč ribiča. Rekel jima je: »Hodita za menoj in naredil vaju bom za ribiča ljudi.« Takoj sta pustila mreže in šla za njim. In ko je šel od tam naprej, je zagledal dva druga brata: Jakoba, Zebedejevega sina, in njegovega brata Janeza, ki sta s svojim očetom Zebedejem v čolnu popravljala mreže. Poklical ju je in ona dva sta takoj pustila čoln in očeta ter šla za njim. Jezus je hodil po vsej Galileji. Učil je po njihovih shodnicah in oznanjal evangelij kraljestva. Ozdravljal je vsakovrstne bolezni in vsakovrstne slabosti med ljudstvom.

Hodita za menoj ...

Verjetno nam v današnjem evangeliju v prvi vrsti pade v oči pogumen korak Simona in Andreja. Jezusov klic: Hodita za menoj! je videti izredno učinkovit. Takoj sta pustila mreže in šla za njim. Zdi se neverjetno. A če pogledamo kasnejše obnašanje apostolov ima ta korak prvih dveh Jezusovih učencev zelo človeško ozadje. Kakšno?

Pričakovanja apostolov so bila zelo zemeljska. Med seboj so se preekali, kdo bo prvi in najpomembnejši. Mati Zebedejevih sinov prosi Jezusa, naj poskrbi, da bosta sedela na desni in levi v njegovem kraljestvu. Na poti v Emaus učenca moledujeta, da sta skupaj z drugimi mislila, da bo rešil Izrael izpod rimske oblasti. Gotovo je bila vabljiva tudi Jezusova moč in njegov nastop. Torej iti za njim ni bilo najtežje, slediti mu v trpljenju, to je bilo težje, a tu se je zalomilo. Vsi, razen Janeza, so se razbežali. Peter ga je zatajil. Torej prvi pogumen odziv na povabilo, naj hodijo za njim ni bil pretirano poduhovljen in vzvišen. Šele po vstajenju, ko so prejeli Svetega Duha, so dojeli, za kaj gre. Do takrat je šlo pogosto za prestiž, za boljši položaj v družbi, za lažje življenje. V Svetem Duhu so na novo razumeli, kaj je tema in kaj luč. Spoznali so temo, v kateri so sedeli toliko časa. Šele tedaj so razumeli besede preroka: Ljudstvo, ki je sedelo v temi, je zagledalo veliko luč. Dojeli so zgrešenost svojih predstav o temi in luči. To kar je bilo do tedaj luč – pomembnost, oblast, lagodje – so na novo razumeli kot temo. Ni bila več najpomembnejša politična in verska oblast, ampak notranja. Spoznali so temo greha, ki z rimsko oblastjo nima nobene povezave. Oblast greha: častiželjnost, tekmovalnost, požrešnost itd. so na novo dojeli kot temo svojega življenja. Jezus jih rešuje te oblasti z novo podobo ljubezni in vere, s pogledom v božje kraljestvo, ki prihaja in je že tu, če mu sledimo. Novo spoznanje teme in luči naredi apostole žive. Dotlej so bili le navidezni Jezusovi prijatelji in sopotniki od binkošti naprej so postali žive priče, resnični apostoli.

In kje smo mi? Hodimo za njim. To gotovo, saj o njem razmišljamo. Vendar zakaj? Ali pričakujemo privilegij zase ali je to moč za darovanje. Ko je pred skoraj dvesto leti v Parizu študent Friderik Ozanam zagovarjal vero pred nevernimi, so mu ti očitali, da je krščanstvo mrtvo. Ker je bilo v marsičem res, je s študenti začel s skrbjo za zapuščene ljudi po mestu. Ustanovil je Vincencijeve konference (pri nas danes mednarodna organizacija Društvo prostovoljcev Vincencijeve zveze dobrote), v katerih je zbiral zavzete laike, da bi živeli evangelij v ustvarjalni ljubezni in solidarnosti. Sam je tudi v politiko vnašal krščanske vrednote. Danes doživljamo bolj ali manj upravičeno kritiko, da je naša vera mrtva. Kaj bomo storili? Se bomo izmikali in rekli, skrb za drugega, ni moja skrb. Učenci so po začetni zagledanosti vase prešli v pričevanje, darovanje. Tudi prvi verniki so živeli polno: vse svoje so delili z vsemi, med njimi ni bilo nikogar v pomanjkanju. Kaj pa mi?

Naj bo današnji evangelij vsakemu izmed nas izziv, da se zazre v svojo hojo za Kristusom in se vpraša, zakaj hodimo za njim. Če bomo iskreni, bo gotovo vsak od nas ugotavljal, da premalo cenimo, to kar ob Jezusu prejemamo, da preveč skrbimo zase in premalo za druge. Pred nami je pot apostolov. Nič hudega, če smo na začetku. Vendar hudo je, če tam ostajamo. Naj bo današnje povabilo Jezusa: Hodita za menoj, resen izziv. Prosimo Gospoda, da bi tudi nam poslal Svetega Duha, ki bi nas iz zaverovanosti vase, premaknil v skrb za druge. Hodimo za njim in prinašajmo luč svetu, ki v veliki meri sedi v temi smrtne sence.